

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **N. E.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2018, č. j. MV-57261-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2020, č. j. 29 A 134/2018-112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl pravomocně odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let a 6 měsíců za zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí a za přečin vydírání. Ministerstvo vnitra žalobci v souladu s § 87l odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo povolení k trvalému pobytu a zároveň mu udělilo výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Odvolání žalobce proti rozhodnutí ministerstva žalovaná zamítla.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl. Podle krajského soudu není v dané věci relevantní, že trestní soud neuložil žalobci trest vyhoštění. Správní orgány důkladně zvažovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a krajský soud se s jejich závěry ztotožnil. Byl to sám žalobce, kdo spácháním trestných činů proti osobě blízké zásadně zpochybnil možnost dovolávat se v posuzované věci nepřiměřenosti zásahů do svého rodinného života. Veřejný zájem společnosti na zrušení nejvyššího pobytového oprávnění žalobce tak zjevně převažuje nad právem žalobce na respektování soukromého a rodinného života.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jako „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Nevyslechly jej ani jeho manželku, aby zjistily, zda a jak zrušení povolení k trvalému pobytu zasáhne do jeho života, života jeho manželky a jejich dvou nezletilých dětí. Stěžovatel dodal, že se svými dětmi byl i přes výkon trestu v téměř denním telefonickém kontaktu a děti jej ve věznici navštěvovaly. Žalované předložil prohlášení manželky, která si přála, aby stěžovatel nebyl nucen vycestovat, neboť by kontakt mezi ním a jejich dětmi byl mizivý. Správní orgány tedy nezjišťovaly skutečné vztahy mezi stěžovatelem a jeho dětmi. Ve vztahu k napadenému rozsudku uvedl, že neobsahuje žádnou vlastní argumentaci ohledně posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Podle stěžovatele charakter spáchané trestné činnosti nemůže krátit jeho právo na soukromý a rodinný život. Ministerstvo nezvážilo povahu trestního jednání a ohrožení veřejného zájmu na straně jedné a rodinný život stěžovatele a jeho dětí na straně druhé. Zásah do soukromého života stěžovatele proto hodnotilo pouze z hlediska trestního rozsudku, a to nepřezkoumatelným způsobem.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí; se závěry rozsudku krajského soudu se ztotožnila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc, *„ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky anebo byl*

soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života“.

[9] Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vychází Nejvyšší správní soud z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (např. rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku* ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku* ze dne 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku* ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci *Khan proti Německu* ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12).

[10] Podle kasačního soudu postupovaly správní orgány v souladu s výše uvedeným požadavkem. Hodnotily jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, tak stěžovatelovu rodinnou situaci. V souladu se zákonem dospěly k závěru, že odnětí povolení k trvalému pobytu není nepřipustným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Poukázaly na to, že stěžovatel svou manželku po dlouhou dobu psychicky a fyzicky týral. Manželce i nezletilým dětem vyhrožoval zabitím. O obě děti nyní pečuje stěžovatelova manželka a styk stěžovatele s dětmi není možný vzhledem k stěžovatelově násilné trestné činnosti a výkonu trestu odnětí svobody. Děti i s matkou žijí na utajeném místě. Stěžovatel strávil ve své domovské zemi většinu života, žije tam část jeho rodiny. Navzdory skutečnosti, že stěžovatel disponoval pobytovým oprávněním již od roku 2009, dosud neovládá český jazyk. V České republice sice podnikal, avšak podnikatelský neúspěch byl jednou z příčin jeho trestné činnosti. Stěžovatel se nachází v produktivním věku, což spolu s udržováním kontaktů s osobami pocházejícími ze země jeho původu zvyšuje možnost jeho úspěšné adaptace do společnosti domovské země a naopak svědčí o nízké míře jeho integrace do české společnosti.

[11] Správní orgány zcela správně dospěly k závěru, že nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele nelze dovozovat pouze na základě délky jeho pobytu na území nebo existence rodinných vazeb. Závažnost a rozsah úmyslné trestné činnosti, stejně jako délka a druh trestu a spáchání více úmyslných trestných činů jsou důvodem, pro něž převažuje zájem na ochraně společnosti nad zájmem stěžovatele na jeho právo na soukromý a rodinný život. Na tom nemůže nic změnit ani současný stěžovatelův zájem o nezletilé děti a snaha o udržení kontaktu s nimi. Nejvyšší správní soud se ve shodě s krajským soudem ztotožnil s těmito závěry správních orgánů.

[12] Nelze přisvědčit ani kasační námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Neprovedení výslechu stěžovatele a jeho manželky ve správním řízení žalovaná odůvodnila nadbytečností, neboť jejich rodinný svazek zjevně nebyl pouze fiktivní. Při rozhodování žalovaná vycházela zejména ze skutečností vyplývajících z trestního rozsudku, v čemž kasační soud nespatřuje pochybení. Krajský soud korigoval závěry žalované o nepřipustnosti důkazu čestným prohlášením manželky stěžovatele, který následně provedl při ústním jednání, a dospěl k závěru, že ani skutečnosti uvedené

v prohlášení nemohly převážit nad veřejným zájmem na zrušení trvalého pobytu stěžovatele. Stejně tak nelze krajskému soudu vytýkat, že se ztotožnil se závěry správních orgánů a z tohoto důvodu nepovažoval za potřebné je znovu podrobně opakovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[13] Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, a ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42), stěžovatel mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Při páchání úmyslné trestné činnosti si mohl a měl být vědom důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině pobytové (nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může s velkou pravděpodobností vyústit v zánik jeho práva na území daného státu nadále pobývat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44).

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že v případě potřeby bude na stěžovateli, resp. jeho rodinných příslušnících, aby zvolili vhodný způsob vzájemného kontaktu a rodinného soužití, který bude možný navzdory zrušení stěžovatelova trvalého pobytu jako nejvyššího stupně pobytového oprávnění. Nezbyývá než opakovaně zdůraznit, že původcem případných nepříznivých dopadů této skutečnosti do života stěžovatele a jeho rodiny není nikdo jiný než on sám (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

